

ABBI GLINES

Verboden vrucht
Voor altijd verliefd

Karakter Uitgevers B.V.

Proloog

Als ik niet zo bezig was geweest met Blaire en de manier waarop zij straalde, had ik hem zien binnenkomen. Maar ik had het gemist. Ineens vielen de gesprekken om me heen stil en was elke blik gericht op de deur achter me. Ik keek naar Blaire, die nog steeds met Woods praatte en de verandering in de ruimte niet had opgemerkt. Ik schoof haar beschermend achter me voordat ik me omdraaide om te zien waar iedereen in de bar naar keek.

Dezelfde zilvergrijze ogen die ik elke dag in de spiegel zag, waren op mij gericht. Het was een tijd geleden dat ik mijn vader had gezien. Normaal gesproken hielden we contact, maar sinds Blaire mijn wereld was binnengelopen en alles volledig op zijn kop had gezet, had ik niet de tijd of energie gehad om mijn vader op te sporen om met hem te praten.

Het leek erop dat hij mij dit keer had opgespoord.

‘Dat is je vader,’ zei Blaire op kalme toon naast me. Ze was achter me vandaan gekomen en hield nu mijn arm vast.

‘Inderdaad.’

Blaire

Zonder make-up en zwart leer zag hij eruit als een oudere versie van Rush. Ik moest flink doorlopen om Rush te kunnen bijhouden toen hij met mijn hand in de zijne snel de bar uit liep, weg van de andere gasten. Zijn vader ging ons voor. Ik wist niet of Rush blij was om hem te zien of niet. De enige interactie die ik tussen hen had gezien was dat Rush met zijn hoofd naar de deur knikte. Hij wilde ons blijkbaar niet in het openbaar aan elkaar voorstellen.

Dean Finlay, 's werelds meest beruchte drummer, bleef onderweg naar buiten meerdere malen staan om zijn handtekening te zetten op iets wat onder zijn neus werd gehouden. Niet alleen door vrouwen. Er was ook een jongen naar voren gestapt om een bierviltje door hem te laten signeren. De dreigende blik in Rush' ogen toen hij probeerde zijn vader de bar uit te krijgen, hield de anderen op afstand. Ze keken in stilte toe hoe de drummer van Slacker Demon de deur uit liep.

De avondlucht was inmiddels koud. Ik huiverde meteen en Rush bleef staan om zijn armen om me heen te slaan. 'We moeten naar huis. Ik wil niet dat ze hier buiten moet staan. Het is veel te koud,' zei Rush tegen zijn vader.

Dean bleef eindelijk staan en keek naar mij. Zijn ogen namen me langzaam op en ik kon het moment zien dat hij mijn buik opmerkte.

‘Dean, dit is Blaire Wynn, mijn verloofde. Blaire, dit is Dean Finlay, mijn vader,’ zei Rush op gespannen toon. Het klonk niet alsof hij het leuk vond om ons aan elkaar voor te stellen.

‘Niemand heeft me verteld dat ik opa zou worden,’ zei hij op langzame, lijkige toon. Ik wist niet hoe hij dat vond, want er was geen enkele emotie van zijn gezicht af te lezen.

‘Ik heb het druk gehad,’ was het enige wat Rush zei. Dat was raar. Schaamde hij zich om het zijn vader te vertellen? Ik voelde me misselijk worden en begon bij hem vandaan te schuifelen.

Zijn armen spanden zich strakker om me heen en ik voelde dat al zijn aandacht op mij was gericht. ‘Wat is er?’ vroeg hij, terwijl hij zijn vader de rug toekeerde en iets bukte zodat hij mij recht in de ogen kon kijken.

Ik wilde hier niet over praten met Dean erbij. Ik voelde zijn vaders blik op ons. Ik schudde mijn hoofd, maar mijn lichaam bleef gespannen. Ik kon er niets aan doen. Het zat me dwars dat hij niets tegen zijn vader had gezegd.

‘Ik breng haar naar de auto. Ik zie je thuis,’ zei Rush over zijn schouder, maar hij hield zijn blik op mij gericht. Ik wendde mijn blik van hem af en wenste dat ik niets had laten merken. Ik deed moeilijk. Dean zou vast denken dat ik een zeurderig prinsesje was.

Ik deed mijn mond open om iets te zeggen, maar Rush sloeg zijn arm om mijn middel en leidde me naar de Range Rover. Hij was nerveus. Hij vond het vervelend als ik van slag was, en daar moesten we aan werken. Ik raakte nou eenmaal snel van slag. Daar kon hij niets aan veranderen.

Rush maakte het portier aan de passagierskant open en zette me in de auto alsof ik een kleuter was. Als hij dacht dat ik van

slag was, behandelde hij me als een kind. Daar moesten we ook aan werken.

Hij had zijn deur nog niet eens dicht toen hij me aankeek. ‘Er is iets. Vertel het me, zodat ik het kan oplossen.’

Ik zuchtte en leunde achterover in de stoel. Ik kon het maar beter zeggen, ook al reageerde ik wat overdreven. ‘Waarom heb je je vader niets over de baby verteld?’

Rush stak zijn hand uit en legde hem op de mijne. ‘Is dat het probleem? Ben je van slag omdat ik het Dean niet heb verteld?’

Ik knikte en hield mijn ogen gericht op onze handen, die in mijn schoot lagen.

‘Ik had nog geen tijd gehad om hem op te sporen. En ik wist dat hij hier zou komen als ik het hem had verteld, want dan zou hij jou willen ontmoeten. Ik had gewoon nog geen zin in bezoek. Helemaal niet van hem.’

Ik stelde me aan. Ik was veel te emotioneel de laatste tijd. Ik keek op en zag zijn bezorgde blik. ‘Oké. Dat snap ik.’

Rush leunde naar me toe en drukte voorzichtig een kus op mijn lippen. ‘Het spijt me dat je het zo erg vindt,’ fluisterde hij voordat hij nog een kus op mijn mondhoek drukte en weer achteroverleunde. Op zulke momenten werd ik nog emotioneler.

‘Maar hij is er nu. Dus laten we maar eens kijken waarom hij hier is, voordat mijn moeder erachter komt. Ik wil jou voor mezelf hebben. Ik hoef die idiote familie van me er niet bij.’

Rush liet mijn hand niet los toen hij de motor startte en de weg op reed. Ik legde mijn hoofd tegen de leuning en draaide opzij zodat ik naar hem kon kijken. Zijn ongeschoren wangen maakten hem ouder en ruiger. Heel sexy. Ik zou willen dat hij

zich vaker niet schoor. Ik vond het ook prettig aanvoelen. Hij had zijn ooring uitgedaan en droeg hem bijna nooit meer.

‘Waarom denk je dat hij hier is?’ vroeg ik.

Rush keek kort mijn kant op. ‘Ik hoopte dat hij hier was om jou te ontmoeten. Maar volgens mij wist hij nog niet van jouw bestaan. Hij keek verrast. Dus dit kan best eens over Nan gaan.’

Nan. Zijn zus was niet meer in Rosemary geweest sinds ze uit het ziekenhuis was ontslagen. Rush leek zich er niet druk om te maken, maar hij hield van zijn zus. Ik vond het vreselijk dat ik de reden was dat ze wegbleef. Nu ze wist wie haar echte vader was en dat ik nooit iets van haar had afgepakt, had ik gehoopt dat we vriendinnen konden worden. Al was het maar om Rush een plezier te doen.

‘Denk je dat Nan Kiro heeft opgezocht?’ vroeg ik.

Rush haalde zijn schouders op. ‘Ik weet het niet. Ze lijkt anders sinds het ongeluk.’

Hij stopte de auto bij het grote strandhuis dat Rush van zijn vader had gekregen toen hij nog een kind was. Rush gaf een kneepje in mijn hand. ‘Ik hou van je, Blaire. Ik ben zo trots dat jij de moeder van mijn zoon wordt. Ik wil dat iedereen dat weet. Daar mag je nooit aan twifelen.’

Tranen prikten in mijn ogen en ik knikte voordat ik zijn hand naar mijn mond bracht en er een kus op gaf. ‘Ik ben snel emotioneel. Je moet me maar negeren als het weer gebeurt.’

Rush schudde zijn hoofd. ‘Ik kan je niet negeren. Ik wil je juist helpen.’

De deur aan mijn kant ging open en ik draaide mijn hoofd met een ruk om. Dean Finlay stond daar met een grijns op zijn

gezicht. ‘Laat die vrouw uitstappen, jongen. Het is de hoogste tijd dat ik de moeder van mijn kleinkind ontmoet.’

Dean stak zijn hand uit en ik pakte hem aan, omdat ik niet wist wat ik anders moest. Zijn lange vingers omklemden mijn hand en hij hielp me uit de Range Rover. Rush stond meteen naast hem om mijn hand van hem over te nemen. Zijn vader grinnikte en schudde zijn hoofd. ‘Krijg nou wat...’

‘Kom, we gaan naar binnen,’ zei Rush.

Rush

Dean liep naar de bank en plofte neer. Hij haalde een pakje sigaretten uit zijn zak. *Shit*. Hier had ik echt geen zin in. 'Je mag niet roken binnen, of in de buurt van Blaire. Dat is slecht voor de baby.'

Dean trok een wenkbrauw op. 'Nou jongen, ik weet zeker dat jouw moeder rookte toen ze zwanger was van jou.'

Daar twijfelde ik niet aan. Ze had vast nog wel meer gedaan. Maar ik wilde mijn kind daar niet aan blootstellen. 'Dat maakt het nog niet gezond. Blaire lijkt totaal niet op ma.'

Toen haar naam viel, kwam Blaire net met twee biertjes de kamer binnenlopen. Ik had het haar niet gevraagd. Ik vond het niet prettig als ze mensen bediende. Maar ze deed het toch. Ik liep naar haar toe en trof haar halverwege. 'Jij had dit niet hoeven halen,' zei ik terwijl ik de biertjes van haar overnam en een kus op haar slaap drukte.

'Dat weet ik. Maar ik wil onze gast het gevoel geven dat hij welkom is.'

De lieve lach rond haar mond maakte het moeilijk om mijn aandacht op mijn vader te richten. Ik wilde haar meenemen naar de slaapkamer.

'Breng dat bier hier, jongen, en doe niet zo bezorgd. Die meid krijgt geen lucht zo. Ik weet niet wat er ineens met jou aan de hand is.'

Blaire lachte en ik besloot om zijn woorden maar te negeren omdat hij haar aan het lachen had gemaakt.

‘Hier,’ zei ik toen ik hem het bier aangaf. ‘Nou, wat doe je hier?’

‘Wat? Mag een vader niet gewoon bij zijn zoon op bezoek gaan?’

‘Dit is Rosemary. Je komt hier nooit.’

Dean haalde zijn schouders op en nam een slok bier. Daarna legde hij zijn arm op de leuning van de bank en zijn voeten op de salontafel. ‘Je zus is een vuil kreng. Ze is compléét gestoord. We hebben hulp nodig.’

Het ging over Nan. Dat dacht ik al. Ik ging op de stoel tegenover hem zitten en stak mijn hand uit naar Blaire. Ik wilde niet dat ze bleef staan en ik wilde dat ze het gevoel had dat ze zich in ons gesprek mocht mengen. Ze liep naar me toe en ik trok haar op mijn schoot. ‘Wat heeft Nan gedaan?’ vroeg ik, bijna bang voor het antwoord.

Dean nam nog een flinke slok van zijn bier. Toen ging hij met zijn hand door zijn lange, warrige haar. ‘Je kunt beter vragen wat ze niet heeft gedaan. Die verdomde meid is compleet gek geworden. We krijgen geen rust meer. We waren twee weken geleden klaar met de tournee en zijn teruggegaan naar L.A. om wat te ontspannen. Toen verscheen zij daar en was het hek van de dam. Niemand kan nog ontspannen. Kiro weet niet wat hij met haar aan moet. We hebben hulp nodig.’

Ik vond Nan wel rustiger, maar had niet verwacht dat ze naar L.A. zou gaan om Kiro op te zoeken. Ze wist dat mijn vader en Kiro samen een huis in Beverly Hills hadden. Daar woonden ze als ze niet op tournee waren. Kiro was een paar keer

getrouwd geweest en weggegaan, maar na elke scheiding kwam hij er terug. Het stond bekend als het Slacker Demon-huis. Niemand wist precies welke bandleden er wanneer woonden.

‘Logeert ze in jullie huis?’ vroeg ik.

Pa trok zijn wenkbrauwen op. ‘Denk je dat ik gek ben? Natuurlijk logeert ze daar niet. Maar ze staat wel steeds voor de deur. Met allerlei eisen en toestanden. Kiro heeft geprobeerd om haar te kalmeren en een soort van band met haar op te bouwen, maar ze werkt niet mee. Ze wil niet luisteren en ze... Nou ja, ze heeft ontdekt dat hij nog een dochter heeft. Dat viel niet zo goed.’

Blijkbaar wist ze nog niet van het bestaan van Kiro’s zoon, maar Mase liet zich ook zelden zien.

‘Wat moet dit erg voor haar zijn,’ zei Blaire met oprechte bezorgdheid in haar stem. Ik snapte niet hoe Blaire nog sympathie voor Nan kon opbrengen. ‘Je moet naar haar toe. Haar helpen om hiermee om te gaan en proberen om de relatie tussen haar en Kiro te verbeteren.’

Ik wilde tegenstribbelen, maar Dean onderbrak me.

‘Ik mag haar nu al. Dat is precies wat je moet doen. Jouw kamer staat leeg en je hebt daar alle ruimte. Neem Blaire mee. Dan kan ik haar beter leren kennen en meer tijd met jou doorbrengen. Ik ben bang dat Kiro Nan anders iets aandoet.’

Blaire kneep in mijn schouder. ‘Ik vind dat we moeten gaan. Nan heeft je nodig.’

Ik hield mijn hoofd schuin en keek haar aan. ‘Waarom maak jij je druk om Nan?’ vroeg ik verwonderd.

‘Omdat jij van haar houdt,’ antwoordde ze simpelweg.

‘Deze moet je houden, Rush. Nou, genoeg gepraat over

Nan. Ik wil weten wanneer die baby komt en wanneer de bruiloft is,' zei Dean vrolijk. Heel anders dan toen hij over Nan praatte.

Blaire keek naar mijn vader en glimlachte. 'Ik ben twintig weken zwanger. De baby komt half april. Wat de bruiloft betreft, die zou over twee weken zijn, maar ik wil niet dat Rush daardoor niet naar Nan kan. Ik stel de bruiloft liever even uit, zodat hij de problemen met Nan kan oplossen. We hebben nog geen uitnodigingen verstuurd of zo. Dus het is geen probleem om de datum te veranderen.'

'Nee. Ik wil niet nog langer wachten tot je mijn achternaam krijgt,' wierp ik tegen, maar Blaire legde haar vinger tegen mijn lippen.

'Ssst. Ik wil hier geen ruzie over maken. Ik kan niet van onze bruiloft genieten als ik weet dat er familieproblemen zijn. Laten we Thanksgiving vieren met onze vrienden, zoals we van plan waren, en dan naar L.A. gaan om het met Nan op te lossen. Als dat allemaal achter ons ligt, kunnen we ons weer op de bruiloft richten.'

Ik wilde niet wachten. Ik vond het verschrikkelijk dat ze nog steeds Blaire Wynn heette terwijl onze baby in haar groeide. Ik wilde dat ze mijn naam droeg en dat de hele wereld wist dat ik haar en ons kind wilde. Maar de vastberaden glinstering in haar ogen vertelde me dat ik deze strijd niet zou winnen.

'Ik wil alleen maar dat jij gelukkig bent,' zei ik uiteindelijk.

Blaire kuste het puntje van mijn neus. 'Dat weet ik. Dat is een van de vele redenen waarom ik van je hou.'

'Als jullie tot na Thanksgiving wachten om naar L.A. te gaan en die gekke zus van je aan te pakken, doe ik dat ook. Het is

jaren geleden dat ik voor het laatst Thanksgiving met je heb gevierd,' kondigde mijn vader aan.

Ik wist niet zeker wat ik daarvan vond.

'We zouden het fijn vinden als u blijft, meneer Finlay,' zei Blaire, met een brede glimlach alsof ze het ook echt meende. Shit. ik kon hier niets meer tegen inbrengen.

'Noem me maar Dean, liefje. We zijn in feite al familie.'

De blijde blik in haar ogen zorgde ervoor dat ik moest glimlachen. Misschien zou het niet zo erg zijn om Thanksgiving met mijn vader te vieren. Als hij Blaire aan het lachen kon maken, moest ik het maar accepteren.